

Între baby-sitter, supernanny, bone, dădace autohtone ori exotice, after sau before school, încredințat în fugă vecinei liber-profesioniste, evaluat psihologic, vaccinat, ștampilat, smuls din pat somnoros și în pijamale, lăsat prompt cu bagajul de urgență la poarta grădiniței sau instalat cu simțul răspunderii în banca personală de la școala de circumscripție sau aiurea, copilul nostru călător are din ce în ce mai mult viața plină de neprevăzut și austeră a lui David Copperfield.

Prăjiturica din ghiozdan? Lăpticul? Biscuitul? Cornul guvernamental? Mărul adus de peste mări și țări? Greu de spus ce anume îl crește miraculos. Ademenit tot ca în poveste cu „tinerețe fără bătrânețe”, se vede aruncat de colo-colo într-o lume care îl crește văzând cu ochii, ca în celebrul film cu Tom Hanks.

Timpul își întinde capcanele pretutindeni: copilul urcă pe topogan, intră în căsuța de turtă-dulce, se dă cu trenulețul, în călușei sau în leagăn, se cațără în cireș, îl udă o ploicică de vară sau i se așază pe umăr un fluture albastru... și, câteva clipe mai târziu, nu mai este același! Cine ar putea bănuia ceva subversiv în toate acestea? Dacă n-ai apucat să-i faci dimineața o fotografie, seara e prea târziu: momentul a zburat! Și așa, copilul ți se întoarce acasă... adolescent și te întrebi de unde oare ți se pare cunoscut?

Între satele bunicilor resemnați și orașele nepoților singuri, căările au fost năpădite de ciulinii uitării. Părinții o angajează scump pe Marry Poppins cu ora, prin mica publicitate, dar la fiecare adiere de vânt occidental, ea își deschide grațios umbreluța și își ia zborul spre altă ofertă mai generoasă, spre alt copil nerăbdător să ia o linguriță din licoarea care-l va crește „cât ai zice pește”.(Unde sunt bunicii de altădată?)

În plus, ca rezultat al unui miraculos mixtum compositum, teoria relativității generalizate corelată cu teorema lui Pitagora, legea lui Arhimede, legea lui Ohm, principiul terțului exclus și al sonicității, duce la o concluzie fără dubii: Copiii se joacă prea mult! Copilăresc abuziv! Gata cu gângureala, șotronul, cu „Floricele pe câmpii...” și „Melc, melc, codobelc...”! Nu - mai - e - timp - pen - tru - cei - șap - te - ani - de - a - ca - să! Ce dacă țăncul încă mai crede că văcuțele sunt mov și dau iaurt cu căpșune și kiwi? Să facă bine să studieze! Să nu mai viseze la Feți-Frumoși pe cai verzi înaripați (și vorbitori, pe deasupra!). Ce, n-ar putea să copilărească și altă dată? După majorat, de exemplu...

„Fluturaș, nu mai ai aripioare...” În serele societății postmoderne, până și fructele, fade, se pârguiesc de azi pe mâine fără soare, iar florile îmbobocesc fără parfum, fără polen și fără albine...

Da, da! „Copiii se cuvine să fie foarte îngăduitori cu oamenii mari!”. Pentru că totul vine, la urma urmei, de la... acadeaua rămasă neterminată, de la poveștile neascultate, pădurile necutreierate, râurile netulburate, de la jocurile nejucate, cântecele necântate, zâmbetele nezâmbite, visele nevisate, florile neculese, cireșele neagățate la urechi, stelele ne-numărate...

PS.: Filmul cu Tom Hanks e cu happy-end. În schimbul unui bănuț, mașinaria magică din parcul de distracții îi redă puștiului-adult copilăria. Nu mai voia să fie mare!

Text: Prof. Ioana Luminița Ungureanu